

NEKAJ STRAŠNEGA JE PRAVZAPRAV...

Ciril Zlobec

ZATAJI SLAVČKA V GRU

Slavčki v grlu pesnikov so ohripeli
od predolgega molčanja.
Od predolgega pričakovanja so vse barve sive.
Tudi modra.
Zatorej je ne išči ne na nebu
ne na morju
ne v očeh dekleta.

In kdorkoli si, si zadnji.
Zato zataji že utišanega slavčka v grlu.
Tudi če bi se oglasil, ne bi več predramil jutra
v novi dan.

Ena je beseda, ki osmišlja zdaj človeka:
nič — nič — nič — nič — nič — nič
Če si malo bolj nadležen,
tudi filozofsko utemeljeni NIČ.

In nov spektrum barv človeka zdaj razveseljuje:
siva — siva — siva — siva — siva — siva
Če si malo bolj nadležen,
tudi svetlo ali temno SIVA.

Klovn je,
kdor se še kdaj spomni,
kaj je včeraj sanjal.

NEKAJ STRAŠNEGA JE PRAVZAPRAV...

Ne pot iz pristanišča v pristanišče,
križarjenje po morjih jekleni mornarje.
Ko jim vihar preseka pot do cilja,
vselej novo utro si skoz upor valov,
pozabijo na cilj
in mislijo poslej samo na pot.
Le nepričakovani mir pristana jih premaga,
v razmršenih laseh utiša jim vetrove,
nemir obzorij iz oči prežene
in zdravo sol z njih sončnih hrbtov
izpere z vonjem
pristaniških prostitutk.

Prijadrali smo v sanjano prihodnost.
Poti ni več. Samo še mreža ulic.
Po njih se vselej tudi vračáš, ko odhajaš,
otroci se ti posmehujejo, ko jim poveš,
da si iz roda v rod, sto tisoč let
in več na ladji upanja in nemira
jadral skoz viharje v to prihodnost,
ki nenadoma ni več nikomur pot.

Nekaj strašnega je pravzaprav,
da uresničili smo tisočletni sen človeka.

BREZ PRIHODNOSTI

Brez kruha znali smo živeti,
v kos kruha upajoč;
brez svobode znali smo živeti,
v svobodo upajoč;
brez ljubezni znali smo živeti,
v ljubezen upajoč;
znali smo živeti brez prihodnosti,
v prihodnost upajoč.
Upanje smo
kakor dih življenja,
revni in bogati, dedovali
iz roda v rod.

Tudi kadar smo obupovali,
smo v obupu le potrjevali
svoje izgubljeno upanje.
Zdaj doživljamo poslednje otroštvo
vseh dosedanjih dob
in prvo otroštvo nove dobe,
ki je ni,
ne našega otroštva v njej.
Zdaj prvič mi sami smo prihodnost
in hkrati prvič brez upanja
v prihodnost.
Samo v življenje smo,
vsak sam v sebi se používajoč
kot sveča.
To najbrž res ni sreča
in tudi ni lahko,
da smo samo, kar smo.
A tako je prav.